ZAKLADATEL A EMERITNÍ PRINCIPÁL **Milan Hein**
PROVOZNÍ ŘEDITEL A JEDNATEL **Martin Šimek**
UMĚLECKÝ ŘEDITEL **Pavel Ondruch**
PRODUKCE **Anna Jansová**
PR **Marek Podlaha**
PROVOZNÍ KAVÁRNY **Martina Kolářová**

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA
Kateřina Šimková, Marie Krbová, Gabriela Falcová, Richard Fahrner, Jakub Elstner, Jakub Nový, Pavol Lipa, Lukáš Horník, Jan Doskočil, Vít Drozda, Ondřej Sýkora, Denisa Reitingerová, Hana Polivková, Jan Volf, Antonie Hlavicová, Iveta Pažoutová, Bohumil Kubeša, Matěj Konečný a Vojtěch Dušek.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 646/1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadloungelt.cz

VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
listopad 2026 / Sezóna 2026-2027
PROGRAM PŘIPRAVIL **Pavel Ondruch**
FOTO **Jan Malíř**
GRAFICKÁ ÚPRAVA **Marcel Brna**

SLEDUJTE NÁS NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

SPOLEČNĚ

Dennis Kelly

DIVADLO UNGELT

Petra Hřebíčková
Marek Němec

Společně

(Together)

Dennis Kelly

PŘEKLAD
Pavel Dominik

REŽIE
Martin Čičvák

DRAMATURGIE
Pavel Ondruch

VÝPRAVA
Karel Čapek

ASISTENTKA REŽIE
Marie Krbová

ZVUK A SVĚTLA
Richard Fahrner, Jakub Elstner, Jakub Nový, Pavol Lipa

GARDEROBA A REKVIZITY
Hana Polivková, Denisa Reitingerová, Jan Volf

Děkujeme Lucii Očenášové, obchodní zástupkyni společnosti Vorwerk, za věnování multifunkčního kuchyňského robota Thermomix TM7. Máte-li zájem se o tomto kuchyňském pomocníkovi dozvědět více, kontaktujte přímo Lucii Očenášovou na čísle +420 776 702 210.

Autorská práva k dramatickému textu a překladu zastupuje Aura – pont s. r. o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

HRAJÍ

Ona — **Petra Hřebíčková**
On — **Marek Němec**

České premiéry 14. a 15. listopadu 2026.

Květiny dodává firma Metamorphosis

Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

manželé Zuzana a Martin Molnárovi

Klub přátel Divadla Ungelt, z. s.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

CNN Prima NEWS · Instinkt · Dvojka Český rozhlas · ART2FRIENDS · i60.cz · RADIO 1 · BEAT RADIO · Country RADIO · Kiss Radio · Signál

Oficiální životopis Dennise Kellyho

Dennis Kelly je mezinárodně uznávaný dramatik a scenárista, jehož dílo bylo uvedeno ve více než třiceti zemích. Je autorem libreta k oceňovanému muzikálu *Matilda*, za který v roce 2013 získal nejprestižnější americkou divadelní cenu Tony Award.

Mezi další jeho divadelní počiny patří *The Regression* (Berliner Ensemble), *Holky a kluci*, *Rituální vražda Gorge Mastromase* (Royal Court), *Bohové roní slzy* (RSC), *Sirotci* (Paines Plough / Traverse / Soho Theatre / Birmingham Rep), *DNA* (National Theatre), *Postarej se o děťátko* (Hampstead Theatre / Birmingham Rep), *Láska a peníze* (Young Vic / Manchester Royal Exchange), *Po konci světa* (Paines Plough / Traverse / Bush), *Usáma je hrdina* (Hampstead Theatre) a *Debris* (Theatre 503 / Battersea Arts Centre).

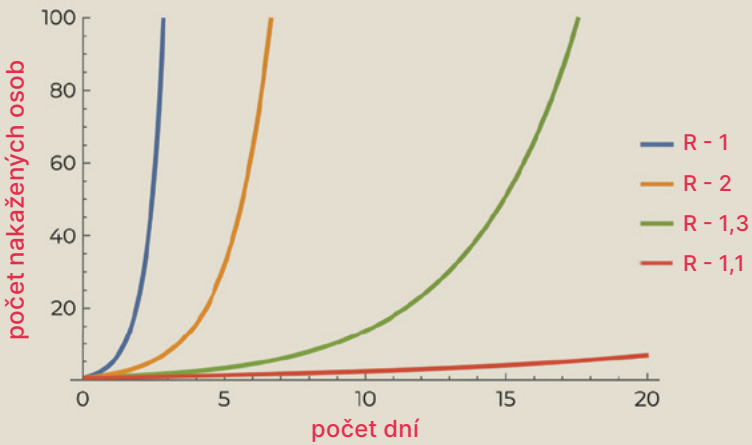
Jeho televizní tvorba zahrnuje projekty *Waiting for the Out* (BBC), cenou BAFTA ověnčený snímek *Together* (BBC Two), *The Third Day* (Sky/HBO), *Utopia* (Channel 4) a *Pulling* (BBC). Věnuje se také filmu – napsal scénář k thrilleru *Černé moře* v režii Kevina Macdonalda a k filmové adaptaci muzikálu *Matilda* (Sony/Netflix).

Lockdown

„Lockdown (z angličtiny), **uzamčení, uzávěra, hromadná karanténa, plošná karanténa či zákaz volného pohybu osob, uzavření ekonomiky a společnosti je dočasný požadavek, aby lidé zůstali tam, kde jsou (doma), obvykle kvůli specifickým rizikům pro sebe nebo pro ostatní (pokud se do té doby mohli volně pohybovat). Pojem „zůstat doma" se často používá pro uzamčení, která ovlivňují určitou oblast, spíše než pro konkrétní místa. Často je spojeno s omezeními veřejného života s cílem zabránit epidemii nebo pandemii.**

Původní význam slova lockdown je uzamčení vězňů v celách jako dočasné bezpečnostní opatření. Termín se používá pro vězeňská pravidla, která mají obvykle zabránit lidem, informacím nebo předmětům opustit oblast. Pravidla mohou obvykle iniciovat pouze lidé v pozici autority."

https://cs.wikipedia.org/wiki/Lockdown

Průběh exponenciální funkce v závislosti na jejím základu, v tomto případě čísle R (reprodukční číslo, které nám říká, kolik nově nakažených osob připadne v průměru na jednoho již nakaženého člověka). Vidíme, že i při malé změně čísla R se v průběhu času počty nově nakažených vyvíjejí značně odlišně.

POST—ROMANTIK

Dennis Kelly

Současný britský dramatik Dennis Kelly často vzpomíná na nejlepší radu, jakou kdy dostal: „Pokud uděláte kompromis teď, budete ho dělat po celou dobu kariéry.“ A pokračuje rozporováním představy o tom, že chce-li autor svobodně psát, musí se nejdřív vypracovat na určitou pozici. Nekompromisní přístup k tvorbě je klíčem k pochopení Kellyho autorské filozofie. Do vybraného tématu se snaží vnořit natolik poctivě, že ignoruje trendy, očekávání a mnohdy i publikum. „Ano, k divákům se chovám jako totální kretén.“ S tím ovšem nemohou souhlasit ti, kteří místo podbízení oceňují buldočí úsilí proniknout k jádru věci. Kelly se dávné radě nezpronevěřil ani v masově oblíbeném muzikálu *Matilda*, k němuž v roce 2010 napsal libreto (dětský román Roalda Dahla o nechtěné talentované dívce přetavil v oslavu revolty proti autoritám). Pomohl mu v tom fakt, že kariéru započal až coby zralý třicátník, který se vymanil ze začarovaného kruhu alkoholismu.

Dennis Kelly se narodil 16. listopadu 1970 do katolické rodiny pocházející z Irska. Jeho máma vyrůstala na irské farmě s deseti či jedenácti sourozenci. „Všichni chodili v pytlích a bez bot… jako z románů Charlese Dickense. Ani táta na tom nebyl líp.“ Rodiče se potkali a sezdali v Anglii, kde Kellyho otec pracoval jako řidič autobusu a matka jako uklízečka. S pěti dětmi, včetně Dennise, žili na londýnském předměstí East Barnet. Na ospalé periferii jste mohli potkat jak příslušníky bohatší střední třídy, tak obyvatele tzv. council estates, britské obdoby sociálního bydlení. Bytovky tam úřady stavěly ve snaze zajistit ubytování dělníkům s nižšími příjmy. Takže i Kellyům. „Přestože jsme byli o něco chud-

ší než ostatní, o žádném hrozném dětství nemůže být řeč.“ Avšak dětství, v němž figuruje otec alkoholik, přepracovaná matka, stísněný domov a dlouhodobá šikana by jistě někdo přídomkem „hrozný“ označil. Monolog z 5. scény *Společně* o Dennym a jeho matce uklízečce Nancy je do velké míry autobiografický. „Na svou rodinu jsem pohlížel s despektem, styděl jsem se za ni. Nikdy jsem si do našeho tragicky vyhlížejícího domova nevodil návštěvy. Tajil jsem dokonce datum svých narozenin – dodneška je nesnáším – nechtěl jsem, aby si kamarádi dělali srandu z mých mizerných dárků.“

V Kellyho zrání zcela absentovala kultura. Knihy neměli a divadlo… „Myslím, že jsem do divadla poprvé šel – nebo alespoň zjistil, co to je – až někdy v sedmnácti.“ Rodina se o sobotních večerech dívala jen na televizi, na komerční stanici ITV, která v Británii vyvažovala intelektuálnější vysílání BBC těmi nejpokleslejšími pořady. Ani katolická chlapecká škola Finchley Catholic High School v Kellym nezažehla jiskru tvořivosti, maximálně mu poskytla materiál pro drama *DNA* (2008) o šikaně v dětském kolektivu. K tomu je nutné dodat, a přiznává to sám autor, že si na škole prošel oběma tábory – byl jak obětí šikany, tak jejím pachatelem.

Potácel se z extrému do extrému, až kolem čtrnáctého roku pomocí deskové hry Dungeons & Dragons narazil na *Pána prstenů*. „Poprvé mě nějaký příběh pohltil.“ Tolkienův román zhltnul za tři týdny. A pak ho četl znovu. A znovu. „Myslím, že mi u toho proběhlo hlavou, že bych přesně tohle

chtěl dělat. Psát knihy.“ Záblesk cílevědomosti nikdo neopečoval, a tak se transformoval v roztržitost a snílkovství. „Miloval jsem chvíle těsně před spánkem. Zavřel jsem oči a vnořil se do těch nejbláznivějších představ.“ Útěky do imaginárních světů vedly k obsesivnímu toužení po reálném odchodu, ideálně do centra Londýna. V jeho věku i postavení bylo něco takového vyloučené a Kelly bezvýchodnost své situace vyřešil způsobem, jaký odkoukal doma – alkoholem. Denní dávka minimálně jedné láhve kořalky se neslučovala se studiem. V šestnácti letech opustil školu a našel si práci v supermarketu.

Doplňování regálů v Sainsbury’s nebyla jediná nekvalifikovaná práce, kterou vykonával od šestnácti do zhruba pětatřiceti let. Naštěstí se o mladého kluka s věčnou hladinkou postarala náhoda, chcete-li osud. Kamarád ho pozval do místní divadelní skupiny mladých nadšenců Barnet Drama Centre a Kelly ho následoval ve víře, že tam sbalí nějaké holky. Místo dívky našel celoživotní vášeň – divadlo. „Jednou týdně jsme se sešli a četli divadelní hry, třeba i Pintera!“ A nejen jeho. Radikální Sarah Kane nebo inovativní Caryl Churchill mu převrátily dosavadní představy o divadle. V souboru se primárně uplatnil jako herec. Pravděpodobně nikoli špatný, neboť na počátku 90. let nazkoušel Trepleva v Čechovově *Rackovi* s vyhlášeným divadelním souborem LOST youth theatre. Niny se zhostila dcera irské emigrantky z krůtí farmy Sharon Horgan. Po derniéře se jejich cesty rozešly.

Za pár let se znovu potkali na pijatice v camdenském baru a Kelly se na ni v pokročilém stádiu opilosti snažil zapůsobit vyprávěním o své nové divadelní hře. Horgan si to druhý den na rozdíl od něj pamatovala, zavolala mu a prohlásila, že by ji měli zinscenovat a že v ní bude hrát hlavní roli. Akční žena donutila opilce text s názvem *Brendan‘s Visit* dokončit. V roce 1997 měl premiéru v hospodském divadle pro 42 diváků Etcetera Theatre. „Ani kdybych si pamatoval, o čem byl, neřekl bych vám to. Připomínal sitkom, ve kterém se furt nadává, což je u prvních dramatických pokusů asi normální.“ Kelly hru bytostně nenávidí („Zabil jsem každého, kdo to viděl, a už se o tom nebavme.“), ale zároveň moc dobře ví, že nebýt jí – a Horgan – nikdy by nepsal. „Neměl jsem žádnou motivaci. Poháněla mě jen Sharonina urputnost a odhodlání.“

Další roky chodil do nenáviděné práce, ale se svou novou nejlepší kamarádkou se scházel i několikrát týdně. Psali, dokud – slovy Horgan – „nepřišel čas vyrazit do hospody“. V jednom osvíceném okamžiku si Kelly uvědomil, že do pu-

tyky vyrazit nechce. Přihlásil se do terapie k anonymním alkoholikům, a když svou závislost zkrotil, rozhodl se vrátit ke studiu. Využil status „mature student“, u něhož není nezbytné dokončené středoškolské vzdělání, a přihlásil se na obor Drama a divadelní umění na progresivní Goldsmiths College. Dařilo se mu výborně a bakalářský titul získal v roce 2000 s nejvyšším možným vyznamenáním. Ani ne za rok přestal pít a jako abstinent vstoupil krátce po třicítce do zbrusu nové životní etapy.

Jeho vůbec prvním dílem uvedeným na profesionální scéně (v divadle Theatre503) byla komorní hra pro dva herce *Debris (2003)*. Kelly se v ní vysmál všem, kteří ho ponoukali, aby napsal něco realistického z rodného prostředí. Z rodného prostředí to bylo, realistické ani náhodou. Magicky surrealistický, a přitom syrový i surový fragmentární text je o sourozencích, kteří se snaží přežít ve světě – obrazně i doslova – plném odpadků. Úvodní scéna, v níž chlapec popisuje otcovo sebeukřižování, šokovala bizarně vyhrocenou násilností i britské publikum odchované coolness dramatikou devadesátých let, na kterou Kelly podle mnohých navazoval. *Debris* Kellymu zařídila první autorské nabídky. Po několika adaptacích, o kterých později konstatoval, že mu nejdou a zanechal jich (za pozornost stojí jeho přepsání Shakespearova *Krále Leara* z roku 2010 *Bohové roní slzy*), mu zavolala Vicky Featherstone. A to je telefonát, po kterém neznámý dramatik prahne.

Umělecká ředitelka jedné z nejdůležitějších britských společností specializujících se na současnou dramatiku Paines Plough mu nabídla, aby se zúčastnil neformálního inscenovaného čtení rozepsaných divadelních her Wild Lunch. Průkopnická akce se odehrávala v poledne, kdy diváci s obědem v ruce přišli do divadla a sledovali herce, kteří prověřova-

li čerstvě vytištěná dramata. Pro sedmý ročník v Young Vic theatre v květnu 2004 napsal Kelly dvě dějství hry *Usáma je hrdina*. Teenager Gary se ve školní eseji nečernobíle zamyslí nad osobností Usámy bin Ládina, a když v okolí vybuchne bomba, viník je jasný, důkazy netřeba. Obyvatelé sídliště vezmou spravedlnost do vlastních rukou a Garyho brutálně umučí. Text je vystavěn na kontrastech, kdy Kelly neváhá – tak jako v *Debris* – kombinovat monology, vyprávěcí promluvy k publiku a naturalistické situace. Studie skrytého fašismu, společenské hysterie a zaslepenosti divákům Wild Lunch znepříjemnila nejedno obědové sousto. Uhranutí zástupci londýnského Hampstead Theatre se nenajedli vůbec. Radši Kellyho vybídli, aby hru dokončil. Ani ne za rok (2005) měla světovou premiéru. Divadlo kvůli provokativnímu názvu hlídali policisté, ale „stalo se jen to, že mi vynadala starší dáma". Nicméně se stalo ještě něco: Kelly „chytil tvořivou slinu".

Období plodnosti spojil stejnou měrou s rozhlasem jako s divadlem. V rozhlasové stanici BBC vytvořil tandem s producentkou Pam Marshall a už v roce 2004 vyhrál s pinterovskou hrou *Colony* o dvou loserech žijících v council estates evropskou cenu Prix za nejlepší rozhlasové drama. Z rané divadelní tvorby nejvíc vystupuje komorní *Po konci světa* (2005), příběh mladého muže, který v protiatomovém krytu drží dívku se zdůvodněním, že svět postihla jaderná katastrofa. Thriller uvedlo Paines Plough v edinburském Traverse Theatre i v londýnském Bush Theatre. A pronikl i do zahraničí.

Kelly se na italské premiéře zamiloval do herečky Monicy Nappo a po hlavě s ní skočil do vztahu na dálku. Stvrdili ho sňatkem v roce 2011 a ukončili rozvodem v roce 2017. Partneři spolu komunikovali převážně maily, což Kelly zpra-

coval ve hře *Láska a peníze* (2006), kdy se zadlužený muž při dopisování s Francouzkou přizná k vraždě manželky. Hra vyprávěná pozpátku kritizuje konzum ve všech podobách a vrcholí monologem zavražděné choti o tom, že svět není jen o matematice a číslech, ale také o „mase a krvi a lásce"... Kelly po úspěšné premiéře v Royal Exchange od divadla čím dál častěji utíkal k televizi.

V tomto bodě se musíme vrátit k Sharon Horgan, s níž se Kelly po *Brendan's Visit* stále vídal. BBC využila jejich komediální skeče v animovaném seriálu *Monkey Dust* (2003-2005) a dvojici vyzvala, aby napsala komediální seriál. „Rozhodli jsme se psát o sobě, o odpadlících, kteří chtějí žít v centru, ale trčí někde na předměstí. Náš šíleně chaotický život mezi 20. a 30. rokem byl nejlepší inspirací." Tak vznikl sitkom *Pulling* (2006-2008) o „třech naprosto příšerných třicátnicích, které v jednom kuse chlastají a chrápou s debilními chlapy." První série šesti třicetiminutových dílů byla nominována na televizní cenu BAFTA pro nejlepší situační komedii a Horgan o rok později získala British Comedy Award pro nejlepší herečku (jednu z městských divoženek sama hrála). Kelly sice nikde nespecifikuje, kdy se z námezdního pracovníka v obchodech a barech (jednu dobu pracoval také jako vyvolávač čísel v herně binga) proměnil v dramatika na plný úvazek, ale lze odtušit, že právě tehdy.

Kvůli televizi se obával, že jeho psaní ztratí divadelní dráp. A tak napsal svůj nejdivadelnější text, který čerpá z tradice dokumentárního divadla a mazaným způsobem ji převrací. *Postarej se o děťátko* (2007) je víc než „doslovný přepis rozhovorů a korespondence" a víc než „pravdivý příběh" Donny McAuliffe, ženy obviněné z vraždy svých dětí. Skvostný text o „zkompromitované pravdě" bohužel nebyl zatím v České republice uveden. Stejně jako výsledek výzvy National Theatre, aby napsal něco pro teenagery – *DNA* (2008). *DNA* je první z jeho her, které se zaměřují na problémové mladistvé. Skupina teenagerů v panice z domnělé smrti šikanovaného spolužáka se snaží zahladit stopy a svalí vinu na nevinného člověka. Zdrcující drama je součástí britských školních osnov a hráli ho snad v každé ostrovní vzdělávací instituci. Druhé teenagerovské drama je naopak určeno dospělému publiku. Kelly pro Paines Plough napsal komorní psychothriller

Sirotci (2009). Výchozí situace, v níž chlapec zamazaný od krve stojí uprostřed krásného bytu naproti vymóděným manželům, co přerušili slavnostní večeři, využívají teatrologové jako ilustraci pojmu „kellyesque“, stylu kombinujícího groteskní násilí s banalitou každodennosti. Třetí titul o složitosti dospívání v moderním světě byla už zmíněná *Matilda (2010)*.

Po muzikálových triumfech na West Endu, Broadwayi a Netflixu a po nespočtu ocenění, včetně Laurence Olivier Award, Tony Award či Drama Desk Award, se z Kellyho stala superstar. Něco takového je v rozporu s jeho rovnostářským světonázorem, a tak radši odjel do Německa. Pro Frankfurt napsal moralitu středověkého střihu *Rituální vražda Gorge Mastromase* (2012). S použitím chóru v ní sleduje život muže, který vyzraje v byznysmena, manipulátora a pak i vraha. Německá kritika byla z Kellyho „divadla naléhavosti“ u vytržení a premiéru na festivalu Ruhrfestspiele Recklinghausen označila za „událost“. Chvalozpěvy vyslyšela nejprestižnější britská instituce pro současné drama Royal Court Theatre. *Rituální vraždu Gorge Mastromase* s pompou nastudovala ve stejném roce, v jakém měl televizní premiéru Kellyho mysteriózní seriál zkoumající konspirační teorie *Utopia* – v roce 2013 (získal International Emmy Award za nejlepší dramatický seriál).

Kellyho celoživotní panika, že by se mohl opakovat, ho uvrhla do dalších neprobádaných teritorií: celovečerního filmu a monodramatu. Thriller ze stísněné ponorky *Černé moře* (2014) od zapadnutí nezachránil ani Jude Law v hlavní roli. Avšak monodrama *Holky a kluci* (2018) je považováno za nejlepší Kellyho hru. A přitom začíná nekellyovsky vtipným vyprávěním o seznámení jednoho úžasného páru. Jen-

že se to překlene v bolavou analýzu nefunkčního manželství a pak v šok a hledání smyslu v médeiovském činu otce, který ubodal své děti. Kelly si *Holek a kluků* ze všech svých prací váží nejvíc. „Čím jsem starší, tím víc u sebe vnímám dvě významné změny. Zcela vědomě jsem dospěl k tomu, že chci psát míň divadelních her. Ale za těmi, které napíšu, si chci stoprocentně stát. Tak to bylo s texty *Holky a kluci* a *Společně*, oba jsem prostě musel napsat. No a ta druhá změna: cítím, že už toho nemám tolik co říct."

Do letoška vskutku napsal už jen dvě dramata. Než se dostaneme k tomu pro nás nejdůležitějšímu (*Společně*), zastavíme se u toho druhého. S *The Regression* se trápil řadu let. Eko-dystopickou hru si objednalo Berliner Ensemble a elitní režisér David Bösch. Formálně náročný text zachycuje pět generací zelených aktivistů, kteří věří, že zachrání kolabující planetu návratem k předindustriálnímu způsobu života. Ten se ale zvrtne v diktaturu. Pod názvem *Der Weg zurück* měla světovou premiéru – kvůli covidové pandemii – až v listopadu 2021, avšak jedna z verzí byla hotová už v roce 2019. *The Regression* se otvírá obrazem muže, jak kolébá miminko a bez ustání šeptá mantru „Jsi v naprostém bezpečí." Těžko říct, jestli nás víc překvapila Kellyho něha, nebo to, že hru dedikoval své partnerce producentce Katie Swinden, s níž se oženil v roce 2022. Proměnil se Kelly v romantika, anebo – jak implikuje monografie Aloysia Rousseau (*Dennis Kelly*, 2024) – v post-romantika?

Pokud jsme s odpovědí na tuto otázku váhali, tak po *Společně* už není proč. Kelly schéma tradiční romantické komedie (seznámení – krize – svatba) dekonstruuje v post-romantickou subverzi, v níž sice nevěří v reálnost a udržitelnost tradičních vztahových klišé, ale věří ve vztah sám o sobě. Sharon Horgan, která šla Kellymu za svědka, interpretuje *Společně* jako skrytou Dennisovu žádost o Katiinu ruku. „*Společně* byl první text, který jsem napsal jako novopečený otec. Se svou ženou jsem vtipkoval, že mi dcera zruinovala kariéru. Vždyť jsem se uchýlil ke šťastnému konci!"

Navzdory post-romantičnosti vzniklo *Společně* z hněvu na britskou vládu během covidové pandemie a šlo by ho číst jako kroniku života londýnské střední třídy během pandemického roku (sedm scén se odehrává mezi únorem 2020 a únorem 2021). Kelly hru psal od dubna 2020, nesledujeme tudíž dění z odstupu – je to výkřik z epicentra dění. „Původně jsem ji psal pro Royal Court, ale chtěli ji použít jen pro lockdownový video projekt. To naštěstí nevyšlo a Royal Court se zaměřilo na něco jiného. Došlo mi, že *Společně* má na víc. Pro text se nadchla producentka Sonia Fried-

man a vynaložila ohromné úsilí, aby zorganizovala premiéru. Jenže udeřil další lockdown a my propadli panice, že vzhledem k tématu promarníme příležitost. Poháněla mě palčivá potřeba naší vládě vynadat. Strašně jsem zuřil. Proč ji nikdo nekritizoval? Ani zprávy BBC! Nechápu to. Vždyť všichni čteme stejné materiály! Jak je proboha možné, že nikdo nevidí tupost zákonodárců? Že nevidí, jak kvůli ideologické zabedněnosti politiků umírají lidé?“ Renomovaný divadelní a filmový režisér Stephen Daldry (*Billy Elliot*, *Hodiny*, *Předčítač*…) Kellymu a Friedman navrhl, že materiál natočí jako televizní film. Souhlasili a po projektu chňapla BBC. Daldry s herci Jamesem McAvoyem a Sharon Horgan (kým jiným!) zkoušel deset dnů. Za dalších deset dnů film natočil a premiéru měl na BBC Two v červnu 2021. Ačkoli film získal cenu BAFTA za nejlepší drama, ohlasy byly rozporuplné. Kritiky akcentovaly, že film „zprostředkoval zážitek lidí, kteří prožili pandemii covid-19“, ale všechno ostatní opomíjely.

Po zfilmování bylo britské jeviště pro *Společně* zapovězené (dodneška je), avšak francouzský znalec Kellyho tvorby, režisér Arnaud Anckaert, nelenil a text nechal přeložit. Divadelní premiéru mělo *Společně* v rozšířené verzi (5. scénu Daldry ve filmu nepoužil) na divadelním festivalu v Avignonu v roce 2022. Posléze inscenace souboru Théâtre du Prisme objezdila celou Francii. Anckaert vyškrtal odkazy na britské reálie a svou koncepci založil na post-romantických pojmech „láska a zármutek“. Najednou to už nebyl text o covidu spjatý s dobou svého vzniku, ale pitva dlouhodobého partnerského vztahu odhalující tezi, že lidstvo může přežít pouze „společně“ – být sám znamená být kořistí. Po Anckaertově inscenaci následovala v roce 2024 premiéra v Paříži a v roce 2025 premiéra v Bruselu. Jiné jazyky tenhle mix *Scén z manželského života*, *Války Roseových* a *Annie Hallové* zatím neobjevily. Kromě nás.

Od roku 2006, kdy Kellyho českému publiku představilo Divadlo Letí hrou *Usáma je hrdina*, se v ČR stal zavedeným dramatikem. O tři roky později *Usámu* doplnila *Debris* v Dejvickém divadle (2009), která se však na repertoáru neudržela ani dva roky. *Sirotci* se dočkali dvou inscenací (ve verzi Divadla Kašpar v roce 2015 zářil i Marek Němec) a jednoho scénického čtení. *Láska a peníze* dokonce tří inscenací, včetně anglickojazyčné verze v Divadle Na Prádle (v češtině ji hrálo Divadlo v Dlouhé a Moravské divadlo Olomouc). Jednoho uvedení se dočkaly hry *Rituální vražda Gorge Mastromase* (Divadlo DISK), *Po konci světa* (SpoluHra Praha), *Holky a kluci* (Jihočeské divadlo České Budějovice) a v roce 2023 našlo odvahu zinscenovat náročnou *Matildu* Městské divadlo v Brně.

O tom, co teď Kelly píše, nemáme příliš informací. Pracuje na několika televizních a filmových projektech, které ho zavazují k mlčenlivosti. Jeho nejnovějším počinem je seriál z vězeňského prostředí *Waiting for the Out* (2026). A prý se konečně začne točit druhý díl kultovní zombie sci-fi *Světová válka Z*, na jehož scénáři přerušovaně pracuje už velmi dlouho. Co se týče divadla, v roce 2023 se nechal slyšet, že je zde „hra, kterou by chtěl napsat“. Ale: „Podle mě je namístě, aby starší tvůrci vyklidili pole a pustili ke slovu mladé. Do prdele, vždyť v této době je nutné otevřít tolik akutních témat, a otevřít je musí mladá generace. Jsem přesvědčen, že bychom jim k tomu měli dát příležitost. Neznamená to, že už nemám, co říct, ale potřebuju čas. Vlastně zrovna teď… co se mi honí v mé pitomé palici? Asi to, jak spolu navzájem interagujeme. Napříč politickým spektrem dochází k účelové polarizaci. Jeden neustále svaluje vinu na druhého. (…) Zatím nemám nejmenší tušení, jak to zpracovat, ale tak nějak mi to šrotuje v hlavě. Jak zařídit, abychom se na sebe zase dívali jako na lidské bytosti? Myslím, že *Společně* bylo do jisté míry přesně o tomhle.“ Ano, bylo – a teď zase je.

Napsal Pavel Ondruch

Režisér Martin Čičvák

ROZHOVOR

s Dennisem Kellym,

který vznikl při příležitosti televizní premiéry snímku *Together* v červnu 2021 (v českém znění film odvysílala TV NOVA pod názvem *Nucená blízkost*).

Jak vznikl scénář *Společně*? Přibližte nám proces jeho zrodu.

Prostě jsem začal psát. Mou pozornost si žádala kupa jiných rozepsaných projektů, ale já si nemohl pomoct. Netušil jsem, co ze mě vyleze – mohla to být jak divadelní hra, tak televizní scénář. Text jsem dokončil, aniž bych si předem zodpověděl otázku, co s ním budu dělat. Kvůli přímým promluvám k publiku se mi první verze zdála vhodnější pro divadlo. Producentka Sonia Friedman a režisér Stephen Daldry mě přesvědčili, že je to ideální materiál pro televizi. Vznikl hybrid filmu, divadla a televize.

Jakým výzvám čelí autor, který píše o tak významných, a přitom čerstvých událostech, které navíc ještě v různých obměnách probíhají? Jak jste se od nich odstřihl a našel nezbytný tvůrčí odstup?

Od ničeho jsem se neodstřihl. Ačkoli jsem psal z osobního úhlu pohledu, o záznam událostí pandemického roku nejde. Popsal jsem jen, co se tehdy událo v jednom konkrétním domě. Snad jsem tak nahlédl i na větší záležitosti, ale hodně z nich jsem vynechal. Nechtěl jsem do textu narvat všechno, chtěl jsem hlavně prozkoumat dvě lidské bytosti. Lockdown byl sám o sobě příšerně divný. Na první pohled působil děsivě, ale pokud jste měli štěstí, že vás nechali doma s plným platem, umožnil vám nerušeně odpočívat. Různí lidé měli různé zkušenosti, a ty se od sebe radikálně lišily. Mezi těmi, kteří cítili úlevu, a těmi, kteří byli k smrti vyděšení, zela propast. Na jedné straně vládl pocit, že „v tom jsme všichni společně – takže natočme nějaká videa a naučme se stop-motion animaci“, a na straně druhé přešlapovali lidé, kteří trpěli nebo minimálně uvízli s někým, s kým v jednom domě uvíznout nechtěli. Odtud pramení *Společně*.

Jak jste tuto ideu přetavil v osobní výpověď? Jak jste proměnil statistiku v něco, co se nás všech bytostně týká?

Brzy mi došlo, že se statistikami, fakty a rešeršemi musím nakládat obezřetně. Když jsem si o nějakém problému zjistil příliš mnoho podrobností, snažil jsem se je za každou cenu použít. V tu chvíli se z divadelní hry či televizního scénáře stala výzkumná práce. S tímto vědomím jsem se pustil do shromažďování informací v trochu jiné kvalitě. Řekněme, že jsem k bádání přistoupil povrchněji. Nepřestal jsem nad tématem přemýšlet, ale vyhnul jsem se všemu, co by se mé postavy nemohly dozvědět. Výjimku jsem udělal zkraje práce: covidovou problematiku jsem zkonzultoval s virologem. Kromě toho jsou všechny sdělované informace snadno dohledatelné na internetu. Bylo pro mě podstatné, aby se k nim mohl dostat každý obyčejný člověk. Záležet jsem si na tom dal hlavně ve scéně, v níž Ona ostře kritizuje vládu a její postup během pandemie.

Pokud jde o rešerše, ve finále zjistíte, že je do textu nemá smysl cpát, stačí jen psát z perspektivy postavy. Kupříkladu v pasáži, v níž jsem objasnil pojem exponenciálního růstu, čerpám z exaktní matematiky. Bál jsem se, že diváky unudím, ale rozhodl jsem se doufat, že ne. Jsem přesvědčen, že významu slova exponenciální nerozumíme, přestože jsme ho často používali. I proto je nutné přesně vědět, co znamená. A my vám to vysvětlili přímo do kamery.

Jak jste postupoval při vytváření charakterů postav a příběhu? Čerpal jste z vlastních zkušeností, nebo jste se inspiroval lidmi ze svého okolí?

Při psaní žádné konkrétní obrazy nevidím, jen v hlavě zřetelně slyším hlasy. Stačí je poslouchat a sledovat, kam směřují. Nicméně bych měl rovnou zdůraznit, že nemám takový vztah, jaký jsem zachytil ve *Společně*. Přestože sdílím domácnost s partnerkou, která je báječná a má skvělý smysl pro humor, během lockdownu jsme si prošli náročným obdobím. Zažili jsme krušné chvíle. Jako autor musíte čerpat stejným dílem z vlastních zkušeností jako z těch cizích. Pomohl mi i fakt, že se o tomto tématu píše poměrně snadno – nemusíte se ohlížet zpátky a složitě si vybavovat pocity na konci prvního lockdownu, protože si je zkrátka pamatujete. Utkvěly ve vás. Zároveň jsem nemohl opomenout, že co člověk, to jiný lockdown. Někdo na počátku cítil naději, někdo propadl depresi. Pamatuji si, jak jsme jednou týdně všichni vykoukli ze svých oken a hromadně tleskali pečovatelům a zdravotníkům. Na jednu stranu bylo úžasné dostat se na chvíli ven, na druhou stranu: neměli jsme jim místo tohoto oslavného rituálu poskytnout ochranné pomůcky a zvednout platy?

Sharon Horgan a James McAvoy v televizním filmu BBC *Together* (režie Stephen Daldry, 2021).

Hlavní hrdinové se ve svých politických a společenských postojích dost zásadně rozcházejí. Jak hledáte cestu k postavě, s jejímiž názory třeba vůbec nesouhlasíte? Jak z ní vykřešete lidskost?

Jsem přesvědčen, že právě tohle je úkol spisovatele. Svět, ve kterém žijeme, je čím dál víc polarizovaný a ne vždy jsme schopni vnímat perspektivy jiných lidí. Všichni máme máslo na hlavě. Nedávno jsem si povídal s jistou dámou, která sice volí toryovce, ale prý se k tomu nemůže přiznat, protože žije v Londýně. S jejím názorem nesouzním, ale ohromilo mě, jak nebezpečně snadné je ignorovat vlastní neústupnost, zaujatost i předsudky a zároveň je vidět u druhých. Tuším, že přesně o tom jsem chtěl psát. Náš svět je rozklížený jak na velké globální úrovni, tak na té malé, osobní. Ať se děje, co se děje, druhá strana nikam nezmizí (pokud tedy neuznáváte genocidu, která je v dějinách 20. století hluboce zakořeněná). Musíme hledat společnou řeč. A tu nenajdeme, když na naše přátele budeme reagovat vyhroceně, když je budeme soudit. V rámci „cancel culture“ některé jedince odepíšeme tak definitivně, že už pro ně není cesty zpět. To mě znepokojuje, protože taková cesta by existovat měla. Věřím v možnost nápravy i u vrahů. Jsem bytostně přesvědčen, že se mohou rehabilitovat. Justiční systém by měl směřovat víc k nápravě než k trestání. Stejná východiska bychom měli integrovat i do každodenního života.

Ačkoli Arthur skoro nikdy nepromluví, působí jako mimořádně silná postava. Jak vnímáte jeho roli?

S fyzickou přítomností Arthura jsem původně nepočítal. Chtěl jsem, aby o něm postavy jen mluvily a divák ho nikdy nespatřil. Ale režisér Stephen Daldry přišel s tím, že by ve filmu vystupovat měl. Líbila se mi představa, že Arthur bude někde v pozadí. Jakmile opanoval druhý plán, zdálo se mi přirozené, aby také něco řekl. Lámal jsem si hlavu, co by to mělo být. Mělo by to být něco hlubokého, závažného? Nebo něco hrozného a hrubého? Nezvolil jsem to ani ono. Jen se v klíčové scéně zjeví a řekne přesně to, co asi musí. Ale na tom už nezáleží. Arthura jsem si oblíbil. Z jistého úhlu pohledu je to celé o něm. Jeho rodiče budou normálně žít dál a dělat, co se jim zlíbí, ale on ponese následky.

Představoval jste si při psaní scénáře Jamese a Sharon? Anebo se do projektu zapojili později? Máte při psaní v hlavě konkrétní herce?

Vůbec jsem na ně nemyslel. Obsadit Sharon navrhla Sonia Friedman. Mě kupodivu nenapadla, ačkoli jsme si blízcí a vím, že je výborná. Asi jsem předpokládal, že bude vytížená. Což byla, ale zároveň si *Společně* nechtěla nechat ujít. Měl jsem kliku. Ani James mi nepřišel na mysl, ale jakmile ho navrhli, došlo mi, jak bude perfektní a že bych ho v tom rád viděl. Naštěstí oba řekli ano. O jejich vzájemné herecké chemii jsem nepochyboval. Aniž by se někdy předtím potkali, brilantně jim to klapalo.

James McAvoy a Sharon Horgan v televizním filmu BBC *Together* (režie Stephen Daldry, 2021).

Co považujete za hlavní téma *Společně*? Co si z toho diváci mají ideálně odnést?

Už jsem se zmiňoval, že zastřešujícím tématem *Společně* je pro mě téma rozdílností. Ne náhodou jsou mé postavy na opačných pólech politického spektra a navzájem se považují za mimozemšťany. Na druhou stranu, když koukám na některé scény, jako je například ta s houbami, říkám si, že jsou až zarážejícím způsobem stejní. Jistěže si v tu danou chvíli myslí, že ne, ale reálně se od sebe neliší ani o chlup. Jsou ze stejného těsta. Vždyť je štvou i stejní lidé! Proto scénář končí Jejím monologem o tom, že my všichni, zástupci lidské rasy, jsme stejní. Kdybyste nějakého člověka přenesli ze středověké Anglie do moderní Francie, Koreje, Británie či Moskvy, všude by potkal divné lidi, co čumí do mobilů a poslouchají stejné písničky. Lišili by se jen řečí. Jiný rozdíl by nenašel.

A zanořit se můžeme ještě hlouběji. Všichni posloucháme stejnou hudbu, zajímáme se o stejné věci, a přesto si nerozumíme. Jsme k sobě nevraživější než kdy dřív. Čím víc se k sobě přibližujeme, tím zřetelnější odlišnosti vidíme a tím pádem jsme roztříštěnější a roztříštěnější. O tom je *Společně*. A samozřejmě je to také odpověď na příšerný výkon britské vlády v počátcích pandemie.

Zkušenost s lockdownem, ať už v jakékoli podobě, máme za sebou všichni. Jak se to odrazilo ve vašem přístupu ke scénáři?

První verze textu vznikala někdy mezi dubnem a květnem 2020. Kdykoli jsem se k němu vrátil, místo přepisování jsem ho proškrtával. O covidové pandemii přece diváci vědí už dost. Větší výzvou bylo zachytit, jak je lockdown pro každého jiný. Ani na vteřinu to nemůžete pustit ze zřetele. Kupříkladu v jednu chvíli přijde řeč na covidové pohřby. Vycházel jsem z rozhovoru s jedním pozůstalým, který těžce nesl, že na pohřbu truchlil sám. Pak jsem ale mluvil se ženou, která byla „sakra u vytržení“, že na pohřbu nemusela poslouchat tlachy smutečních hostů, které sotva zná. Při psaní něčeho takového, jako je *Společně*, si musíte stále uvědomovat, že mezi diváky budou lidé s naprosto odlišnou zkušeností. Takže jsem se snažil exponovat, že

to, co popisuji, je jen jedna z mnoha variant vyrovnávání se s lockdownem a že je mi jasné, že tahle zkušenost v každém rezonuje jinak. Z toho důvodu jsem byl nucen zohledňovat mnohem víc věcí než u jiných textů. Když píšete o válce ve Vietnamu, pár diváků o ní něco vědět bude, možná ji někteří i zažili, ale většina je nepopsaný list. Naopak neznám nikoho, koho by minul lockdown.

Jakou radu byste dal začínajícímu scenáristovi?

Opakuji ji tak často, že už všechny bezpochyby otravuje, ale je to dobrá rada, takže znovu: pokud uděláte kompromis teď, budete dělat kompromisy po zbytek kariéry. Sám jsem ji na začátku kariéry dostal a považuji ji za kruciální. Nikdy nesmíte zradit své zásady. Což neznamená, že se vyhnete něčemu tak úžasnému, jako je spolupráce. Ostatně *Společně* je plodem spolupráce mezi mnou, Stephenem, Jamesem a Sharon. James a Sharon jsou nejen vynikající herci, ale také jim to skvostně myslí. Své postavy poznali do takové hloubky, že přicházeli s vlastními návrhy, mnohdy užitečnými. Ale nakonec to je vždycky váš scénář. Jako autor jste pod ním podepsaný jen vy, takže musíte bojovat za to, čemu věříte. Obklopuje-li vás tým dobrých lidí, budete všichni bojovat ze správných pohnutek, ne kvůli egu. Je strašně důležité, abyste tohle uhlídali jak u týmu, tak u sebe.

Vanessa Fonte a Maxime Guyon v prvním jevištním zpracování *Společně*. Ve francouzském překladu Philippa Le Moina a v režii Arnauda Anckaerta ho uvedla Compagnie Théâtre du prisme. Světová divadelní premiéra se odehrála na festivalu v Avignonu v červenci 2022.

Podle čeho poznáte, jestli se daný nápad hodí spíš pro televizi, nebo pro film?

Konkretizovat něco takového je obtížné. U divadelních námětů je to jednodušší. Na jevišti nemůžete pracovat s krátkými záběry, což vám umožňuje rozehrávat situace a rozepisovat dialogy do hutnějších a rytmičtějších celků. Můžete se utrhnout ze řetězu! Když stejný postup zvolíte pro televizi, působí to přehnaně a trochu šíleně. Je vyloučeno pracovat v televizi a na plátně jen s dialogem – hodně se toho děje mimo slova, v obraze. Zvláště u kinofilmů jsem se to vždycky snažil respektovat. Při psaní scénáře pro film musíte mluvit obrazem, ne slovy. Prostřednictvím obrazů vyprávíte příběh. Zato televize – ať už celovečerní televizní film, seriál či minisérie – nabízí obrovskou škálu dalších možností. Když vás něco napadne, hned vycítíte, v jakém formátu by to mohlo fungovat. Je obtížné to popsat přesněji, protože se zde pohybujeme ve světě neuchopitelné intuice.

Jste velmi statečný. Jak se vám daří tuto vlastnost neztratit?

Nesnáším dělat pořád dokola to samé. Když jsem začal psát divadelní hry, lidé mi radili, ať najdu svůj hlas. Ale já chtěl psát pokaždé něco jiného. Nějaký vlastní „hlas“ mi byl ukradený. Inspiroval jsem se u dramatičky Caryl Churchill, která se držela pravidla, co text, to proměna. Aplikoval jsem to i v tvorbě pro televizi. Svůj první televizní projekt – seriál *Pulling* – jsem napsal se Sharon. Sám jsem pak napsal něco jiného – seriál *Utopia*. A pak zase úplně něco jiného – minisérii s divadelními prvky *The Third Day*. Myslím, že mě tyto skoky jednak zachraňují od nudy, a jednak mě nutí bez ustání zkoumat nové světy a řešit nové problémy. Udržuji se tím ve střehu.

Je zajímavé, že zmiňujete moji statečnost. O žádné odvaze nemůže být řeč. Copak se vrhám do minového pole? Při psaní raději vždy předpokládám, že to nikdo nikdy neuvidí. Pomáhá mi to. I proto se vší silou snažím ignorovat skutečnost, že se mé dílo dostane před diváky. Soustředím se jen na téma, protože to se v této fázi nemůže spolehnout na nikoho jiného než na mě. Cítím zodpovědnost za věc, kterou tvořím. Publikum je v tu chvíli podružné, stejně jako všechny ostatní myšlenky, které produkuje váš strach. Prvořadou roli hraje dílo, jehož pravdivosti musíte zůstat věrní.

Přeložil Pavel Ondruch

COVID-19 V ČR

Výňatek z textu tematického webu projektu *Covid-19 v paměti české společnosti*, který zřídil Ústav pro soudobé dějiny AV ČR (https://covid.usd.cas.cz).

Pandemie covidu-19 je epidemie virové nemoci způsobené koronavirem SARS-CoV-2 na území České republiky, součást celosvětové pandemie, která vznikla v prosinci 2019 na území Číny ve městě Wu-chan. Nemoc se následně začala rychle šířit i mimo pevninskou Čínu. Na českém území byly první tři případy onemocnění potvrzeny v neděli 1. 3. 2020. K 9. 12. 2021 bylo v České republice testováno celkem 14 484 317 osob, nakaženo bylo 2 312 736 osob, aktivně nemocných 296 702, hospitalizovaných 6 321, zotavilo se 1 981 792 a zemřelo 34 242. Ke stejnému dni bylo plně naočkováno 6 061 188 a částečně naočkováno 666 934 osob.

Jako prvotní hlavní zdroj infekce byla uváděna severní Itálie, kam mnozí Češi jezdili lyžovat. Rychlý nástup epidemie byl poznamenán kritickým nedostatkem ochranných pomůcek. Vznikla tak řada iniciativ a lidé si začali šít ochranné pomůcky sami. První opatření proti epidemii stát přijal 3. 3. 2020 a 10. 3. bylo na tiskové konferenci po jednání vlády oznámeno, že od následujícího dne (11. 3.) budou uzavřeny školy. Dne 12. 3. byl vyhlášen nouzový stav s řadou omezení pro občany a vybrané podniky, od 14. 3. pak byla uzavřena restaurační zařízení a ostatní provozovny mimo těch nejdůležitějších. Od 16. 3. byly až na výjimky uzavřeny státní hranice. Dne 16. 3. 2020 se uzdravili první tři pacienti a k 5. 4. mělo opakovaně negativní test už 96 původně nakažených. Dne 22. 3. 2020 ve večerních hodinách české úřady oznámily první úmrtí pacienta s nemocí covid-19, kterou koronavirus způsobuje. Dne 29. 3. bylo oznámeno první úmrtí z řad zdravotnického personálu.

První vlna pandemie vyvrcholila v Česku kolem 12. 4. 2020, kdy bylo evidováno celkem 4 800 osob nakažených nemocí covid-19, z toho bylo 436 hospitalizováno, včetně zhruba stovky pacientů, kteří byli ve vážném stavu. Poté začal počet uzdravených převažovat nad počtem nově nakažených a klesal také počet hospitalizovaných. Počet lidí v Česku s pozitivním testem na covid-19 se v průběhu května a června 2020 ustálil na 2 000–2 500 osobách.

Počet nakažených a nemocných začal opětovně narůstat během léta 2020, značným ohniskem nákazy (na počet obyvatel) bylo hlavní město Praha, hojně navštěvované zahraničními turisty. V posledních týdnech července a prvním týdnu srpna se výskyt nákazy rozšířil do takřka celé republiky. Nejrychleji přibývalo nakažených nadále v Praze a také ve Frýdku-Místku, v Brně a Karviné. Na rozdíl od jarní kulminace však nedošlo k obdobnému přibývání hospitalizovaných, podíl na tom mělo šíření onemocnění spíše mezi mladší populací. V reakci na opětovné šíření infekce došlo k označování zasažených regionů tzv. semaforem. Ke konci srpna bylo napočítáno 106 ohnisek infekce.

V prvním týdnu měsíce září 2020 se Česká republika zařadila mezi nejhůře zasažené země Evropy co do počtu nově nakažených na milion obyvatel. Dne 8. 9. 2020 počet nově zjištěných případů poprvé přesáhl 1 000 osob. Denní nárůst větší než 2 000 osob byl zaznamenán poprvé 16. 9. Sněmovní opozice obviňovala vládu z nedostatečné přípravy na druhou vlnu nákazy. Denní nárůst počtu nakažených osob větší než 3 000 byl zaznamenán poprvé o den později (17. 9. 2020). Denní nárůst větší než 5 000 osob byl zaznamenán poprvé 7. 10. 2020 a více než 10 000 osob přibylo poprvé 16. 10. 2020 (celkem 11 105 osob). Dne 23. 10. byl denní nárůst poprvé nad počtem 15 000.

Od 14. 10. 2020 došlo k uzavření všech škol s výjimkou mateřských, všech restaurací, zákazu pití alkoholu na veřejnosti či omezení shromáždění venku i uvnitř pro více než 6 osob. Nejpřísnější opatření měla trvat do 3. 11. Od 28. 10. platil zákaz nočního vycházení mezi devátou hodinou večerní a pátou hodinou ranní. K 1. 11. 2020 bylo v Česku podle dostupných statistik nejvíce úmrtí za uplynulý týden na celém světě v přepočtu na počet obyvatel. Na konci prosince se začalo s očkováním proti covid-19. Dne 30. 12. překročil denní nárůst nakažených osob poprvé 17 000. Na začátku ledna 2021 v České republice přibývalo nejvíce nově nakažených na počet obyvatel na světě, což bylo také výsledkem intenzivního testování obyvatelstva. Podle analýzy protilátek v rozsáhlé populační studii provedené vědci z výzkumného centra RECETOX z Přírodovědecké fakulty Masarykovy univerzity v Brně se do března 2021 nakazilo virem SARS-CoV-2 51 % populace.

K 27. březnu 2023 bylo celkem v České republice testováno 22,12 milionu osob, nakaženo bylo 4,63 milionu osob, zotavilo se 4,58 milionu, zemřelo 42 620 osob. Ke stejnému dni bylo plně naočkováno 6,48 milionu a částečně naočkováno 494 620 osob.

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2026/2027 dále vidět

BRÁCHA
SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná sága slavného britského dramatika. Hrají Marek Němec, Igor Orozovič a Klára Suchá. Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM
LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

CIZÍ PŘÍBĚHY
DONALD MARGULIES, zradila ji, anebo jí vzdala hold? Napínavý a zároveň zábavný střet dvou generací spisovatelek ve slavné americké hře. Hrají Milena Steinmasslová a Štěpánka Ligas. Režie Šimon Dominik.

DEŠTIVÉ DNY
KEITH HUFF, drsní chlapíci Denny a Joey jsou parťáky u chicagské policie. A velcí přátelé – každý problém dokáží vyřešit. Až do teď... Strhující kriminální drama ve světové premiéře hrály filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman. Hrají Richard Krajčo (za roli Dennyho získal Cenu Thálie 2012) a David Švehlík (za roli Joeyho se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2012). Režie Janusz Klimsza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DVOJKA
JIM CARTWRIGHT, fascinující mozaika 14 lidských osudů v podání jen 2 herců. Humorné i smutné příběhy humorných i smutných lidí. Mistrovská tragikomedie oceňovaného britského dramatika. Hrají Barbora Hrzánová a Jaromír Dulava. Režie Janusz Klimsza.

HOUSLE
DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějíčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

JAK STARÝ JE MĚSÍC
SAM SHEPARD, veranda, větrák, bourbon s ledem a dva chlapi, jejichž letité přátelství je vystaveno zkoušce u hlavně brokovnice. Divadelní western jednoho z nejslavnějších amerických dramatiků. Hrají Jiří Dvořák a Jiří Langmajer. Režie Michal Dočekal.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA
STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsové se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

LAVIČKA
KEIR MCALLISTER, chcete mít chvilku pro sebe a někdo vás vyruší. Začíná konflikt epických rozměrů! Komedie plná nečekaných zvratů, intrik a břitkého humoru. Hrají Miroslav Hanuš a Petr Stach. Režie Vít Vencl.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON
LIONEL GOLDSTEIN, u hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO
EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek.
Režie Jiří Pokorný.

PSTRUZI
EDOARDO ERBA, dopis konečně nalezl svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

RANDE S FEMINISTOU
SAMANTHA ELLIS, Kate je pořád single. Přitahují ji totiž jen problematičtí chlapi. Tak co to zkusit s citlivým feministou? Romantická komedie o lásce, na které stojí za to pracovat. Hrají Barbora Poláková a Marek Adamczyk. Režie Pavel Ondruch.

SKOŘÁPKA
MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

STAŘÍ MISTŘI
GER THIJS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomedie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

ŠVÝCARSKO
JOANNA MURRAY-SMITH, stvořila pana Ripleyho. A na konci života ji navštíví talentovaný mladík... Psychologický thriller o ženě, pro niž je zabíjení nejzábavnějším projevem života. Hrají Ivana Chýlková a Petr Uhlík. Režie Milan Schejbal.

TANEČNÍ HODINY
MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k tanečnici s nohou v ortéze... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i nepřekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP
PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÝ VĚCI
DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napíšete ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

VZHŮRU KE HVĚZDÁM
MARIE JONES, měl to být obyčejný den v životě obyčejných pečovatelek. Všechno se ale zvrtlo. Bláznivá komedie o touze po lepších časech. Hrají Iva Pazderková a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

Dárci židlí

Eva a Marek ADAMCZYKOVI | Zlata ADAMOVSKÁ | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA | Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA | Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ | Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ | Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ | Zuzana BYDŽOVSKÁ & Miroslav ETZLER | CENTRUM PARAPLE | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ | Věra ČÁSLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ | Martina DELIŠOVÁ | Magdalena DIETLOVÁ a Dr. Milan SLÁDEK | Divadlo HOGO FOGO | Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL | Jaromír DULAVA | Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ | Vojtěch DYK | Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA | Květa FIALOVÁ | pes FILIP | Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN | MUDr. Alfred GEBHARD | Dalibor GONDÍK | Václav HAUPT | Dagmar a Václav HAVLOVI | Bohumila a Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ | Hana a Karel HEŘMÁNKOVI | Jan HOLÍK | Radek HOLUB | MUDr. Radkin HONZÁK | Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK | Eva a Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Ivana CHÝLKOVÁ & Jan KRAUS | Vítězslav JANDÁK | Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK | PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. | Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER | Ondřej KEPKA | Veronika KHEK KUBAŘOVÁ | Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | | Radovan KLUČKA | Milan KŇAŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ | KOOPERATIVA POJIŠŤOVNA, a.s., | Vienna Insurance Group | Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS | Pavel KŘÍŽ | Vendula KŘÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ | Blanka a Jiří KUBÍKOVI | MUDr. Roman KUFA | Irena KUNEŠOVÁ | Mgr. Dalibor LACINA | Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA | Radovan LUKAVSKÝ | Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ | Dana a Petr MALÁSKOVI | Jan MALÍŘ | JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ | Taťjana MEDVECKÁ | Alena MIHULOVÁ | Zuzana a Matěj MINÁČOVI | Jitka MOLAVCOVÁ | Zuzana a Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL | Petr MOTLOCH | Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA | Vincent NAVRÁTIL | Světlana NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ | Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ | Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC | Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC | Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK | MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH | Gustav OPLUSTIL | Ota ORNEST | Igor OROZOVIČ | Jeňýk PACÁK | Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. | Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ | Iva PAZDERKOVÁ | Mgr. Robert PERGL | Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. | Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK | Barbora POLÁKOVÁ & Štěpán URBAN | Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ | Václav POSTRÁNECKÝ | Chantal POULLAIN | Michal PROKOP | Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ | Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL | Pražská realitní kancelář ROYAL – Ing. Jaroslav KOŠŤÁL | Linda RYBOVÁ | RYOR, a.s. | Alena SCHÄFEROVÁ | Milan SCHEJBAL | Jiří SCHMITZER | Jan a Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír a Petr SÍSOVI | Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Herbert SLAVÍK | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA | Alena SLEZÁKOVÁ | Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ | Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH | Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYSLOVÁ | Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ | Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ | Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE | Eva URBANOVÁ | Marta VANČUROVÁ | Petra a Josef VAVROUŠKOVI | Vít VENCL | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER | Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS | Anna WETLINSKÁ | Jan a Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ | Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem". Na těchto unikátních darech můžete posedět ve foyeru divadla a také v Café Hein - Kavárně Divadla Ungelt, kterou naleznete přímo nad divadelním sálem v uliční úrovni.

CAFÉ Hein

kavárna Divadla Ungelt

Uběhlo 30 let od doby, kdy Miloš Kopecký s Milanem Heinem vyslovili přání o ungeltí divadelní kavárně. Na přelomu roku 2025 a 2026 se sen stal skutečností.

Během celého dne v ní nabízíme sendviče, polévky, vídeňské párky, chlebíčky, domácí buchtičky s vanilkovým krémem, lívance s ovocem a šlehačkou nebo nebeské zákusky našich cukrářských mistrů. Na mlýnku máme výběrovou kávu Jiřího Langmajera. Diváky, kteří míří na večerní představení, určitě potěší i výběr vynikajícího vína z Velkých Bílovic.

Těšíme se na vaši návštěvu!

Celé menu na **cafehein.cz**

Každý den **9.00 - 21.00**

Štupartská 7, Praha 1 - Staré Město

Google Maps

Letní scéna

Zastřešená Letní scéna Divadla Ungelt se nachází ve starobylé malebné části Hradčan pod Loretou na Novém Světě. V roce 2021 prošel prostor rozsáhlou rekonstrukcí. Divácké zázemí nadále vylepšujeme. Od roku 2024, kdy Letní scéna oslavila 20. výročí, je hlediště před nepřízní počasí chráněno zbrusu novou odvětrávací střechou. Horké dny navíc zpříjemňuje systém vodní mlhy a nové posezení u baru.

Pod širým nebem hrajeme každý rok od poloviny května do poloviny září.

